



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

lesv Christi Annvs 642. Theodori Pap. Annus 1. Constantis Imp. Annus 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

Martyrium Christi Domini sua vota Ioannes reddidit Anistius, sanctissime Deo. At sacrificia simili fulgente metallo Præuidus instanter hoc copulavit opus. Quis quisque gradibus & Christum prout adorant, Effusaque preces impetrat esse suas. Pergit vero Anistius de eodem Pontifice reliqua sic dicere:

V.

Fecit arcus argenteos duos, qui pensant singuli libras quatuordecim. Similiter & alia vasa argentea multa. Fecit autem ordinationem vnam mensis Decembris, creavit presbyteros decem & octo. Episcopos per diversa loca numero decem & octo. His dimisit omnino clerum integram. Quæ etiam sepultus est quarto Idus Octobris ad beatum Petrum Apostolum, sub die quarto Idus Octobris. Et cessante Episcopatus eius mensis vnam, & dies tredecim, hucusque Anastasius. Sicque eius assertionem, eodem anno, die vigesima quinta mensis Nouembris Theodorus, ex parte Theodoro Episcopo, patria Hærolymianus, subrogatus est Pontifex.

THEODORVS PAP.

I E S V C H R I S T I A N N V S 642.

THEODORI PAP. CONSTANTIS IMP. ANNI.

I. PYRRHVS IMPERATOR FACTVS.

SECVITVR annus Redemptoris sexcentisimus quadragesimus secundus, Indictione decima quinta: quo Pyrrhus Constantinopolitanus. Ejus copus in suspicionem adductus conspirationis cum Martina Augusta de proprio veneno Constantino Imperatori, libi utens, sponte rececit, cum sedes illi (vt ait Nicephorus) annos duos, mensis nouem, & dies nouem, atque sic spontaneæ factus extorris, fugam salutem consuluit, quam præcelsi sedi. Recedens ergo, perrexit in Africam, quam sciebat ab Imperatore detestile, mansitque ibi annos tres, vsque ad tertiam Idus Indictionem, qua profectus est Romam, vt suo loco patet. In cuius locum ab heretico Imperatore Constante subrogatus est Paulus atque hæreticus Monothelita.

PAVLVS PATRIARCHA MARITIMVS.

II.

Plane sicut Imperii, ita & erroris hæres Constantis hæreticum, quam sciebat ab ano Heraclio accepisse originem, mirum in modum propagare conatus est; etenim si quæ varent Ecclesiæ, iisdem præficere curauit Episcopos eiusdem erroris assertores; & quos mirabat Prædix in provinciis, eosdem voluit esse pariter ipsa hæresibus. Ita destituta Catholicis, profstrata iacebat Orientalis Ecclesiæ: etenim iam longe ante, qui iisdem hæreticis aduerfabantur, Sophronius defunctus erat; ac Maximus Abbas Constantinopolitanus acerrimus defensor Catholicæ veritatis, Constantinopoli recedens, & Romam cogitans, in Africam venerat. Sicigitur nullo obice alicuius ex aduerso latantis canis, lupi libere vbique grassantes, in uersum ouile Dominicum inuadebant: adeo vt nunquam turpior apparuerit facies Orientalis Ecclesiæ, quam his temporibus, iam existentibus, omnibus Patriarchis hæreticis, ipsisque terrarum dominis non hæreticis tantum, sed propagatoribus impietatis: quibus omnibus malis accedebat sectæ Mahometanæ inualecentis magis ac magis augmentum potentia & augmentum in Christianæ religionis opprobrium. In hæc his erant captiuitates fidelium, stupra lacrum virginum, occisiones sacerdotum, euerio Ecclesiarum, & alia huiusmodi fere innumera, quæ secum dira bella ferunt, illa potissimum, quæ à religionis hostibus inferuntur: vt nunquam tot damna quisquam enumerare sufficiat.

TYRRISIA CIBI ORIENTATIS ECCLESIA.

III.

Quod vero cuncta hæc mala reddebat magis toleratu difficilia, illud erat, quod nulla viqueque esset consolatio afflictorum, bonis videlicet longe longius factis extoribus, regnantibusque vbique cum hæreticis Imperatoribus impiis sacerdotibus. Adeo erant hæc græua, adeo Intractosa, dixerim desperata penitus & deplorata, vt si quis tempora ista cum præteritis temporibus conferat, quibus sub aliis hæreticis Imperatoribus genuit

Orens, longe hæc deteriora fuisse confentiat. Sed tanta hæc pleribus voluminibus prosequenda, eo cecidit funestiora, quo scriptorum inopia remansit in obliuione. Nam aliqua est consolatio afflictorum, cum ex suorum cognitione malorum compassionem tibi conciliare putant. Hinc enim sanctissimus Iob 4. Quis mirabitur, vt tribuatur sermo meus? Quis mirabitur, vt ceciderit in libro stylo ferreo & plumbi lamina, vel celsi sculptor in plumbi hæc vitæ patiensissimus, ut plumbum operam suorum malorum memoriam relinquit postea, in chartis, plumbis, ac lapidibus, vt penitus fieret indelebili. Contra vero dolor magis augetur, cum mala grandia, quæ tolerantur, facta cunctis incognita, omnem spem amittit: compassionis: committitur enim malum spem amittit: patientibus consolationem. Sed quomodo mala hæretica suum ab eam elatione quadam excedentia Occidentalem quoque esse effudunt orbem, ut infernus deturdam eum.

Hoc eodem anno sexcentesimo quadragesimo secundo (vt auctor est Beda) Rex Christianissimus Otwaldus in prælio occisus est, cuius egregia sanctitas, succedentibus miraculis multis, testificatione diuina vltro declarata: de cuius ad Deum transitu Beda hæc ita habet: Vulgatum est autem, & in consuetudinem procerum vsus, quædam inter verba orationum vitam ferunt. Namque cum oras & hostibus circumspicis, iam tempore videtur se esse perimentem, orant ad Dominum pro animabus exercitus sui. Pula dicunt in proverbio: Deum miserere animabus, dicit Oswaldus talen in terram. Offa illius transiit & condita sunt in monasterio, quod dicitur. Porro caput & manus cum brachijs à corpore præcipue, vsus Rex, qui occisus est, in stipulam sustulit. Quo post annos duodecim cum exercitu successore suo Othmaro, dicitur, & caput quidem in castrum Lindisfarne in Islandia, in ipsa viciuitate manus cum brachijs condidit. Quin non dicitur, si oculis tantum carnis ista inspicit, Otwaldum mirum sine clausisse diem, & à Deo quodammodo vitam detulit fuisse. At angusti animi fuerit id cogitare, cum diuini oraculi testificatione certum sit, veritate accideit, periculis esse in conspectu Domini tantum sanctorum eius, ac vitos quidem illos oculis inspicere morti, verum eosdem esse in pace, atque viuam Christo in caelis regnare, quod ne parat aliquis esse neminem imaginationem in Otwaldi perspicue cunctis secuta sunt: miracula declarant. Sed antequam de aliqua attingamus, præstat audire Bedam de quibus diuineret, cultu religionis: ait enim:

Temporalis regni quondam gubernacula tenui, magis proterno regno semper laborare ac deprecari solent. Dumque præcipua à tempore matris laudis spei ad sum vsque in ætatem perstitit, atque ob credum morem erant sui gratia apud Dominum semper vobiscumque sedens sapientia super gentes pariter habere solitus sit. Idemque superius de regni tempore d. Hægnarit Oswaldus Rex Christianissimus. Sed dicitur non minus annos, annuato illa etiam anno, quo & ferat inuicta in Britonum & apostolus domus Regem, quædam inuicta præcerat, & paulo post: Occidit, commisso gratia præcipua in gente Pagana, Paganoque Rege Mercurio, à quo & præcipua eius Eduinus percipit fuerat, in loco, qui lingua Anglorum vocatur Maserfeld, anno ætatis sui trigentesimo octavo, de quo mensis Augusti. Cuius quanta fuit in Deum, que dicitur fuerit, id post mortem virtutum miranda laus. Nuncque in vbi patriæ dimicatio à Pagano interfusus est, ipsi hinc, præcipua inferiorum & hominum & procerum celebrat: non hinc. Vnde contingit, vt pulcherrime ipsi, vt in corpore suo in corpore, multi asserentes, & in aquam mittentes, sui super hoc, res multum commotus asserent: qui videlicet non alio uocant, et paulatim ablata exinde terra, fossam ad mensuram hinc inueniunt, qui semper dum viueret, infirmus & perperis esse, lere alocus suis dare, & opem ferre non cessat. hæc

Beda, qui plura de eodem recenset miracula, que in consulas.

I E S V